

De club was privé en lag behoorlijk achteraf, en wel om een verdomd goede reden. De tent bevond zich aan het eind van een smalle, met aangestampte sneeuw bedekte steeg in de Chinese wijk van Boston en richtte zich op een exclusief, maar kieskeurig publiek. De enige mensen die in het oude bakstenen gebouw werden toegelaten waren de aantrekkelijke jonge vrouwen – en een paar knappe mannen – die beschikbaar werden gehouden om laat op de avond aan alle behoeften van de klanten te voldoen.

Aan de metalen deur zonder opschrift, verscholen in de schaduw van een gewelfde vestibule op straatniveau, was niet te zien wat erachter lag, ook al zou geen enkele buurtbewoner of toerist het in zijn hoofd halen om zich dat af te vragen. De dikke staalplaat werd afgeschermd door een hoog ijzeren traliewerk. Bij de ingang stond een enorme bewaker met een dreigende uitstraling, als een waterspuwer met een gebreide muts en zwarte leren kleding.

De man was van de Stam, evenals de twee krijgers die uit de donkere steeg opdoemden. Bij het horen van het geknerp van hun laarzen in de sneeuw en de bevroren rotzooi op de stoep hief de op wacht staande bewaker zijn hoofd. Onder zijn dikke, stompe neus krulden zijn dunne lippen weg van zijn scheve gebit en de scherpe punten van zijn vampiertanden. Toen hij de ongenode nieuwkomers zag, kneep hij zijn ogen tot spleetjes en grauwde hij zacht. De warme adem uit zijn neusgaten vormde wolkjes in de kille decembernacht.

De Jager bespeurde spanning in de bewegingen van zijn patrouillepartner toen ze met hun tweeën de bewaker naderden. Sterling Chase was al nerveus sinds ze het complex van de Broederschap hadden verlaten voor hun missie van die nacht.

Nu liep hij in een agressief tempo voorop, en ondertussen spande en ontspande hij zijn vingers, die niet al te subtiel op het semiautomatische pistool in zijn wapenriem lagen.

De bewaker deed een stap naar voren om hun de doorgang te beletten. Bij wijze van waarschuwing plantte hij zijn laarzen breed uiteen op de stoep vol kuiltjes, terwijl hij zijn grote hoofd iets liet zakken. In zijn aanvankelijk vragend tot spleetjes geknepen ogen verscheen nu een blik van herkenning toen ze op Chase bleven rusten. ‘Krijg nou wat. Wat kom jij hier uitspoken op het terrein van de Dienst, krijger?’

‘Taggart,’ zei Chase. Het was eerder een grom dan een groet. ‘Ik zie dat je carrière nog geen kans heeft gehad om een hoge vlucht te nemen sinds ik uit de Dienst ben gestapt. Ben je nu gedegradeerd tot portier van de plaatselijke stripclub? Wat is je volgende stap? Beveiliger in de supermarkt?’

De agent vloekte hartgrondig. ‘Jij hebt lef om je gezicht te laten zien, vooral hier.’

Chase grinnikte. Het klonk noch bedreigd, noch geamuseerd. ‘Kijk eerst maar eens in de spiegel en dan hebben we het er nog wel over wie er lef heeft om zijn gezicht in het openbaar te laten zien.’

‘Deze tent is verboden terrein voor iedereen behalve de Dienst,’ zei de bewaker, en hij sloeg zijn stevige armen over elkaar. Zijn gespierde borstkas was omhangen met de brede leren riem van een wapenholster en aan een riem om zijn middel hing nog meer wapentuig. ‘De Broederschap heeft hier niets te zoeken.’

‘O nee?’ snauwde Chase. ‘Zeg dat maar tegen Lucan Thorne. Hij is degene die je op je sodemieter geeft als je niet opzij gaat. Als wij tweeën tenminste niet besluiten om je zelf uit de weg te ruimen, aangezien we hier zonder goede reden duimen staan te draaien.’

Agent Taggart had zijn mond dichtgedaan zodra Lucan werd genoemd, de leider van de Broederschap en een van de langstlevende, ontzagwekkendste oudsten van de Stam. Nu liet hij zijn behoedzame blik van Chase naar de Jager gaan,

die in afgemeten stilte achter zijn medekrijger bleef staan. De Jager had geen ruzie met Taggart, maar toch had hij al minstens vijf verschillende manieren bepaald om hem uit te schakelen – om hem snel en efficiënt ter plekke te doden – als dat nodig mocht zijn.

Daar was de Jager in getraind. Hij was geboren en opgevoed als wapen van de meedogenloze aartsvijand van de Broederschap, en als zodanig was hij eraan gewend om de wereld logisch en nuchter te bekijken.

Inmiddels was hij niet meer in dienst bij de schurk die Dragos heette, maar zijn dodelijke vaardigheden vormden nog altijd de kern van wie en wat hij was. De Jager was een dodelijk en onfeilbaar wapen, en in dat ene moment waarop hij Taggart aankeek, zag hij dat grimmige besef weerspiegeld in de ogen van de andere vampier.

Agent Taggart stapte knipperend met zijn ogen opzij om zich aan de starende blik van de Jager te onttrekken en de weg naar de deur van de club vrij te maken.

‘Ik dacht wel dat je ervan zou willen terugkomen,’ zei Chase, toen hij met de Jager naar het ijzeren traliewerk liep en de club binnenstapte.

De deur was kennelijk geluiddicht, want binnen in de donkere club beukte luide muziek. Felgekleurde spotjes die gericht waren op een podium van spiegelglas in het midden van de zaal knipperden op de maat. De enige dansers waren drie half-naakte mensen, die samen rondzwierden voor een publiek van verlekkerd kijkende vampiers in nissen en aan tafels op de vloer voor het podium.

De Jager zag een langharige blondine zich kronkelend om een paal wikkelen die van het podium naar het plafond liep. Heupwiegend bracht ze een van haar enorme, onnatuurlijk ronde borsten omhoog naar haar slangachtige tong. Terwijl ze met haar gepiercete tepel speelde gingen de andere dansers, een getatoeëerde vrouw met paars piekhaar en een donkerogige jongeman die bijna niet in het glanzende zakje van rood kunstleer rond zijn heupen paste, tegenover elkaar op het spie-

gelpodium staan om hun eigen solovoorstelling te geven.

In de club stonk het naar goedkope parfum en zweet, maar de onfrisse geur kon het vage aroma van vers mensenbloed niet verhullen. De Jager volgde het geurspoor met zijn blik. Het leidde naar een zitje achter in een hoek, waar een vampier in het gebruikelijke donkere pak en witte overhemd van de Dienst discreet dronk uit de bleke hals van een naakte vrouw die languit op zijn schoot zachtjes lag te kreunen. Andere Stamvampiers laafden zich aan hun eigen menselijke Dorstlessers, terwijl sommige aanwezigen in de vampierclub kennelijk liever hun vleselijke behoeften bevredigden.

Chase was roerloos naast de Jager bij de deur blijven staan. Achter uit zijn keel steeg een zacht gegrom op. De Jager wierp slechts een terloopse blik op het voeden en het tafereel op het podium, maar Chase hield zijn blik er begerig op gericht, net zo openlijk gefascineerd als de andere Stamvampiers. Misschien zelfs nog meer.

De Jager daarentegen was veel meer geïnteresseerd in de paar agenten van de Dienst die nu hun hoofd naar hen omdraaiden. Hun komst was opgemerkt, en de nijdige blikken die hun kant op werden geworpen maakten duidelijk dat de situatie heel snel uit de klauw kon lopen.

Nauwelijks had de Jager die mogelijkheid overwogen of een van de woest kijkende vampiers kwam van zijn ligbank overeind om op hen af te stappen. De vampier was fors van postuur, evenals zijn twee kameraden die zich bij hem voegden toen hij dwars door het publiek beende. Ze waren alle drie zichtbaar bewapend onder hun getailleerde donkere pakken.

‘Nee maar, wie hebben we daar,’ zei de agent die de leiding had. In zijn afgemeten manier van praten en zijn verzorgde, haast verfijnde, gezicht was nog een zweempje van zijn zuidelijke afkomst te ontdekken. ‘Hoeveel tientallen jaren had je er bij de Dienst op zitten? En in al die tijd had je voor geen goud samen met ons in een tent zoals deze gezien willen worden.’

Chase’ mondhoeken krulden op, zodat zijn uitgegroeide hoektanden amper nog verborgen bleven. ‘Je klinkt teleurge-

steld, Murdock. Van dit gedoe moest ik nooit iets hebben.'

'Nee, je liet jezelf nooit in de verleiding brengen,' reageerde de vampier met een blik die even sluw was als zijn grijns. 'Altijd heel voorzichtig. Zo enorm gedisciplineerd, zelfs in je begeerte. Maar alles verandert. Mensen veranderen, nietwaar, Chase? Als je hier iets van je gading ziet, hoef je het maar te zeggen. Al was het maar als herinnering aan die goeie ouwe tijd, hè?'

'We komen inlichtingen vragen over een agent die Freyne heet,' mengde de Jager zich in het gesprek, toen Chase er langer over deed om te reageren dan hij noodzakelijk vond. 'Zodra we die hebben, vertrekken we.'

'O ja?' Murdock hield zijn hoofd schuin en nam hem nieuwsgierig op. De Jager zag dat de vampier zijn blik subtiel liet zakken naar de dermagliefen in zijn nek en op zijn schouders. Het duurde niet lang voordat Murdock had vastgesteld dat het ingewikkelde patroon van merktekens op de Jagers huid aantoonde dat hij een eerstegeneratievampier was, een zeldzaamheid binnen de Stam.

De Jager was bij lange na niet zo oud als Lucan of Tegan, de andere eerstegeneratiekrijgers. Maar aangezien hij door een van de Ouden van zijn ras was verwekt, was zijn bloed net zo zuiver als dat van hen. Net als zijn eerstegeneratiebroeders was hij even sterk als tien vampiers van een latere generatie. Omdat hij was grootgebracht als lid van Dragos' persoonlijke legertje moordenaars – een geheime opvoeding en training waarvan alleen de Broederschap op de hoogte was – was hij veel gevaarlijker dan Murdock en de tientallen agenten in de club bij elkaar.

Eindelijk leek Chase weer tot zichzelf te komen. 'Wat kunnen jullie ons vertellen over Freyne?'

Murdock haalde zijn schouders op. 'Hij is dood. Maar dat zullen jullie vast al weten. Freyne en zijn eenheid werden vorige week gedood tijdens een missie om een ontvoerde Dusterhaven-jongen te bevrijden.' Hij schudde langzaam zijn hoofd. 'Heel jammer. Niet alleen is de Dienst een aantal goeie

mannen kwijtgeraakt, maar bovendien was het resultaat van hun missie niet bepaald bevredigend.’

‘Niet bepaald bevredigend,’ zei Chase spottend. ‘Dat kun je wel zeggen, ja. De Broederschap heeft begrepen dat de missie om Kellan Archer te bevrijden totaal is verneukt. De knul, zijn vader en zijn opa – de hele familie Archer, verdomme – zijn in één nacht allemaal afgeslacht.’

De Jager zweeg en liet het aan Chase over om de val te zetten. Zijn beweringen klopten voor het merendeel. De nacht van de reddingspoging was uitgelopen op een bloedbad waarin veel te veel doden waren gevallen, en de grootste slachting was aangericht onder de leden van Kellan Archers familie.

Maar anders dan Chase had beweerd waren er wel degelijk overlevenden geweest. Twee, om precies te zijn. Die nacht waren ze allebei in het diepste geheim uit de gruwelijke situatie weggehaald, en sindsdien bevonden ze zich voor hun eigen veiligheid in het privécomplex van de Broederschap.

‘Ik zal niet ontkennen dat het beter had kunnen aflopen, zowel voor de Dienst als voor de burgers die het leven hebben gelaten. Fouten worden nu eenmaal gemaakt, hoe betreurenswaardig ook. Helaas zullen we er waarschijnlijk nooit achter komen wie er voor het drama van vorige week verantwoordelijk moet worden gesteld.’

Chase grinnikte zacht. ‘Daar zou ik maar niet zo zeker van zijn. Ik weet dat Freyne en jij dikke maatjes waren. En toevallig weet ik ook dat de helft van de mannen in deze club hem regelmatig een gunst verleende. Freyne was een klootzak, maar slim genoeg om een buitenkansje te herkennen. Zijn grootste probleem was dat hij zijn mond niet kon houden. Als hij betrokken was bij de ontvoering van Kellan Archer, of met de aanslag waarbij de Archer-Duisterhaven werd verwoest – en laten we voor de lol eens aannemen dat ik er honderd procent zeker van ben dat Freyne daar inderdaad bij betrokken was – dan is de kans groot dat hij er met iemand over heeft geluld. Ik durf te wedden dat hij er minstens tegen een van de losers in deze klotetent over heeft zitten opscheppen.’

Hoe langer Chase aan het woord was, des te grimmiger Murdock keek, totdat zijn ogen van woede begonnen te veranderen. In zijn donkere irissen vonkte een amberkleurige gloed die feller werd naarmate Chase zijn stem verhief.

Inmiddels zat de halve zaal hen aan te staren. Enkele vampiers waren opgestaan, nadat ze hun menselijke Dorstlessers en half bedwelmde lapdanseressen ruw opzij hadden geschoven, en er dromde een groeiende menigte beledigde agenten om Chase en de Jager heen.

Chase wachtte niet tot de meute in de aanval ging.

Met een rauwe kreet dook hij in het kluitje vampiers, een en al zwaaiende vuisten en blikerende hoektanden.

Voor de Jager zat er niets anders op dan zich ermee te bemoeien. Hij begaf zich onder de vechtende menigte, zijn volle aandacht gericht op zijn partner, met de bedoeling hem ongedeed weg te halen. Bijna zonder zich in te spannen wierp hij iedereen van zich af, verontrust door de woeste manier waarop Chase vocht. Chase' gezicht stond strak en hij had een verwilderde blik in zijn ogen, terwijl hij links en rechts de ene dreun na de andere uitdeelde aan de opdringende massa. Zijn hoektanden waren volledig uitgegroeid en vulden zijn mond. Zijn ogen brandden als kooltjes in hun kassen.

'Chase!' brulde de Jager. Hij vloekte toen er een straal Stambloed de lucht in spoot. Het bloed van zijn partner of van een andere vampier, dat wist hij niet precies.

En er was geen tijd om het uit te zoeken.

Vanuit zijn ooghoek zag hij aan de andere kant van de club iets bewegen. Hij draaide zich om en zag Murdock naar hem kijken, met een mobiele telefoon tegen zijn oor gedrukt.

Er verscheen onmiskenbaar paniek op Murdock's gezicht toen hun blikken elkaar over de vechtende meute heen ontmoetten. Zijn schuld was duidelijk af te lezen aan zijn krampachtig vertrokken mond en de zweetdruppels die op zijn voorhoofd parelden, blinkend in het licht van de wervelende spotjes op het lege podium. De agent sprak nu snel in zijn telefoon, terwijl hij zich angstig naar achteren haastte.

In de fractie van een seconde die de Jager nodig had om een op hem af stormende agent opzij te gooien was Murdock verdwenen.

‘Godverdomme.’ De Jager sprong langs de vechtpartij en liet Chase noodgedwongen in de steek om achter de man aan te gaan van wie hij zeker wist dat die beschikte over de aanwijzing die ze deze avond hoopten te vinden.

Hij trok een sprintje, vertrouwend op zijn eerstegeneratiesnelheid om dwars door de club naar een deur te sjezen die nog op een kier stond. Hij stootte de smalle steeg in waar Murdock naartoe was gevlucht. Er was links en rechts geen spoor van hem te bekennen, maar het geluid van hollende voetstappen werd vanuit een zijstraat op een ijskoud briesje meegevoerd.

De Jager ging erachteraan en kwam juist de hoek om rennen toen een grote zwarte wagen met gierende remmen bij de stoeprand tot stilstand kwam en het achterportier werd opengegooid. Murdock sprong achterin en trok het portier achter zich dicht terwijl de motor alweer begon te razen.

De Jager stormde op de auto af terwijl de banden walmend over het bevroren asfalt rondtolden, waarna de wagen brullend naar voren schoot en met een noodgang de duisternis in verdween.

De Jager liet er geen gras over groeien. Hij sprong tegen het dichtstbijzijnde gebouw op, greep een roestige brandtrap vast en slingerde zich het dak op. Met zijn zware laarzen denderde hij van het ene dak naar het andere en ondertussen hield hij de wegvluchtende auto in het oog, die beneden op straat het nachtelijke verkeer probeerde te ontwijken.

Toen de wagen een verlaten straat in reed, sprong de Jager hoog de lucht in en kwam met een geweldige klap op het autodak neer. Hij voelde pijn door zijn lichaam trekken, maar dat duurde maar heel even. Vastberaden hield hij zich stevig vast toen de bestuurder probeerde hem eraf te gooien door telkens een ruk aan het stuur te geven.

De auto slingerde woest heen en weer, maar de Jager liet

niet los. Languit op het dak liggend boorde hij de vingers van zijn ene hand in de bovenrand van de voorruit, terwijl hij graaiend met zijn andere hand zijn 9mm-pistool uit de holster op zijn rug wist te wurmen. De bestuurder probeerde opnieuw zigzaggend van zijn ongewenste passagier af te komen, waarbij hij rakelings langs een geparkeerde bestelbus scheurde.

Met zijn halfautomatische pistool stevig in zijn hand dook de Jager met een katachtige sprong van het dak op de motorkap van de rijdende wagen. Plat op zijn buik liggend richtte hij op de bestuurder, met zijn vinger kalm om de trekker, gereed om de vampier achter het stuur overhoop te knallen zodat hij Murdock te pakken kon krijgen om de verraderlijke smeerlap al zijn geheimen te ontfutselen.

De tijd leek te vertragen en een seconde lang, heel even maar, was hij van zijn stuk gebracht.

De bestuurder had een brede zwarte halsband om. Zijn hoofd was kaal geschoren en zijn schedel was vrijwel helemaal bedekt met een warrig patroon van dermagliefen.

Het was een van Dragos' moordenaars.

Een jager, net zoals hij.

Een eerstegeneratievampier, verwekt en grootgebracht om te doden, net zoals hij.

De Jagers verbijstering raakte al snel op de achtergrond door zijn plichtsgevoel. Hij was zonder meer bereid om de vampier af te maken. Dat had hij plechtig beloofd toen hij zich bij de Broederschap had aangesloten: zijn persoonlijke gelofte om alle gefokte moordmachines van Dragos tot de laatste man te vernietigen.

Voordat Dragos de kans kreeg om zijn kwaad in alle hevigheid op de wereld los te laten.

De Jager spande zijn vingerspieren op het moment dat hij de loop van zijn Beretta recht op het voorhoofd van de moordenaar richtte. Hij begon de trekker al over te halen toen hij de auto scherp onder zich naar achteren voelde bewegen, omdat de bestuurder keihard op de rem trapte.

Het rubber en metaal protesteerden rokend toen de wagen tot stilstand kwam.

De Jagers lichaam bleef in beweging, vloog door de lucht en kwam een paar meter verderop op de koude stoep terecht. Hij rolde een stukje door maar sprong daarna weer overeind alsof er niets was gebeurd, om onmiddellijk het ene schot na het andere op de stilstaande auto af te vuren.

De Jager zag Murdock van de achterbank af glippen en een donker steegje in vluchten, maar er was geen tijd om met hem af te rekenen voordat de eerstegeneratievampier ook was uitgestapt. De bestuurder richtte de loop van een geladen grootkaliberpistool op de Jager. Ze keken elkaar strak aan. Het wapen van de moordenaar was schietklaar, en in zijn kille ogen lag dezelfde emotionele vastberadenheid waarin de Jager op zijn plek op het kille asfalt volhardde.

De twee wapens werden op precies hetzelfde moment afgevuurd.

De Jager dook opzij in wat voor hem voelde als doelbewuste slow motion. Hij wist dat zijn tegenstander dat ook zou doen terwijl de kogel van de Jager op hem af vloog. Er barstte nog een vuursalvo los, een kogelregen deze keer, toen de vampiers allebei hun magazijn op elkaar leegschoten. Geen van beiden incasseerde meer dan een schampschot.

Ze waren te zeer aan elkaar gewaagd, op dezelfde wijze getraind. Allebei lieten ze zich moeilijk doden en waren ze bereid om het tot het bittere einde uit te vechten.

In een waas van beweging en dodelijke opzet smeten ze hun lege wapens weg om over te stappen op een gevecht van man tot man.

De Jager wist de regen van klappen op zijn bovenlijf, waarmee de op hem af stormende moordenaar de aanval opende, te ontwijken. Er volgde een trap die de Jagers kaak zou hebben geraakt als hij niet razendsnel zijn hoofd opzij had gedraaid. Daarna nog een trap die voor zijn kruis was bedoeld, maar die werd afgezwinkt toen de Jager de schoen van de moordenaar vastgreep en zijn tegenstander daarmee tollend de lucht in zwiepte.

Het kostte de moordenaar weinig moeite om zijn evenwicht te hervinden, waarna hij zich meteen weer op de Jager stortte. Hij haalde uit voor een vuistslag, maar de Jager greep hem bij zijn pols en kneep zo hard dat het bot verbrijzelde. Hij hield de arm vast en liep om zijn tegenstander heen, om zijn lichaam als hefboom te gebruiken terwijl hij de gestrekte arm bij de elleboog naar achteren rukte. Het gewricht knapte met een scherpe knal, maar de moordenaar kreunde slechts, het enige blijk van de pijn die hij beslist moest voelen. De geknakte arm hing slap langs zijn zij toen de vampier zich omdraaide om de Jager in zijn gezicht te stompen. Deze keer was het raak, waardoor de huid vlak boven de Jagers rechteroog werd opengehaald. De klap kwam zo hard aan dat de Jager sterretjes zag. Hij schudde de duizeligheid van zich af, precies op tijd om een tweede aanval af te slaan toen er tegelijkertijd een vuist en een voet op hem af kwamen.

Zo ging het telkens heen en weer, totdat beide vampiers zwaar hijgden van inspanning en ze allebei bloedden waar de ander hem had weten te treffen. Geen van beiden zou om genade vragen, hoelang of hoe bloederig het gevecht ook zou worden.

Genade was voor hen een onbekend begrip, de keerzijde van medelijden. Twee woorden die ze al in hun kindertijd uit hun vocabulaire hadden leren schrappen.

Het enige wat nog erger was dan genade of medelijden was verliezen, en toen de Jager de gebroken arm van zijn tegenstander vastgreep en de forse vampierman tegen de grond werkte door zijn knie op zijn ruggengraat te zetten, zag hij de erkenning van de ophanden zijnde nederlaag als een donkere vlam in de kille ogen van de eerstegeneratievampier flakkeren.

Hij had het gevecht verloren.

Dat wist hij, net zoals de Jager het wist toen het volgende ogenblik de brede zwarte halsband van de moordenaar duidelijk te zien was.

Met zijn vrije hand pakte de Jager een van de weggeworpen

pistolen van de stoep. Hij draaide het wapen rond in zijn hand, hield de metalen kolf als een hamer vast en liet hem op de band om de hals van de moordenaar neerkomen.

Daarna nog een keer, maar nu harder, een klap die een deuk maakte in het ondoordringbare materiaal waarin een afgrijselijk apparaatje verwerkt zat. Het apparaat was door Dragos en zijn laboratorium voor slechts één doel ontworpen: om ervoor te zorgen dat het dodelijke leger dat hij had gefokt om hem te dienen hem onvoorwaardelijk trouw en gehoorzaam zou zijn.

De Jager hoorde een zacht gezoem toen het vernielde omhulsel de ontploffing op gang bracht. De moordenaar bracht zijn goede hand omhoog. Of dat was om het gevaar in te schatten of om te proberen het af te wenden, daar zou de Jager nooit achter komen.

Hij rolde opzij... op hetzelfde moment dat de ultraviolette straling uit de halsband schoot.

Er was een flits van verblindend licht dat in een oogwenk weer was gedoofd, nadat de dodelijke stralenbundel in één klap het hoofd van de moordenaar van zijn romp had gesneden.

Toen het op straat weer donker was geworden, staarde de Jager naar het smeulende lijk van de vampier die in allerlei opzichten zo op hemzelf had geleken. Een broer, hoewel er geen verwantschap bestond onder de moordenaars in het persoonlijke leger van Dragos.

Hij voelde geen berouw over de dood van de moordenaar aan zijn voeten, enkel een vage voldoening omdat er één vampier minder was om de walgelijke plannetjes van Dragos uit te voeren.

Hij zou niet rusten totdat er geen een meer over was.